

Předvánoční nákupy Jak trochu z jiného pohledu

Nevím přesně, kdy tento článek vyjde, ale doufám, že už se dárky nemusíte zabývat. Ani jejich reklamami a užíváte si vánočního klidu anebo povánočního ještě víc klidu. I když... Jsou situace, kdy dárky, zvláště z asijských zemí, dokážou dorazit i v lednu, či únoru.

Já vám chci dnes povyprávět 3 příběhy, z nichž poslední bude... Ne! K tomu dojdeme.

Příběh č. 1 - Boty do sněhu

Logicky vzato, když si zakoupíte zimní obuv, očekáváte, že si se sněhovou nadílkou umí poradit, a tudíž máte nohy v suchu a teple, a zároveň se při chůzi udržíte ve vzpřímené poloze. Očekávání však mohou být mylná.

Moje dcerka Linda mi vyprávěla, jak si šla (sama sobě) k Vánocům koupit zimní boty, že si udělá radost. Ten den totiž zrovna začalo v Jablonci sněžit. Vyrázila tedy do ‚kamenného‘ obchodu a prolézala regály. Líbí, nelíbí, sedí, nesedí. Pohodlné, nebo ne. Dala si na čas, a nakonec se jí jedny zalíbily natolik, že je chce. Přišla tedy k prodejnímu pultu s kasou a usměvavou prodavačkou. Dcerka sama neví, co jí to napadlo a mimoděk se zeptala: „Jsou ty boty do sněhu?“ „Kdepak, mladá paní.“ Zhrozila se prodavačka. „Ty jsou na parádu. Maximálně do vlhka. Ve sněhu, a navíc když to posolej, to se vám za chvíli rozpadne.“

Obdivuji tu paní, že to tak otevřeně řekla. Jestli jí slyšel šéf,

určitě skončila na pracáku. Linda tedy nechala obuv i prodavačku svému osudu a boty si objednala na internetu, kde pečlivě pročítala, zda sníh ano, či ne.

Nákupy přes internet

Já vlastně do krámu chodím pouze pro jídlo. Jinak vše nakupuji z tepla a pohodlí domova u počítače. Telefon nepoužívám, jelikož už na to nevidím, a tak bych si místo bačkor mohl objednat třeba pronájem bagru. Ne, ne, velká obrazovka a jasná a velká písmenka. To je moje! Ale i internetové obchody mohou přinést nějaká ta úskalí.

Tak například případ ‚Rukojmí pana dopravce‘: pakliže zvolíte způsob dodání domů, přijde vám SMS zpráva. Například: „Zítra mezi 8:00 a 16:00 vám budeme doručovat balíček...“ A jste v zajetí! Pracující si rychle vybaví dovolenou, důchodce odloží pravidelný nákup v 8:00 na odpolední hodiny. Ano, druhý den vám přijde v 8:47 nová SMS: „Dnes mezi 13:00 a 15:00 vám budeme doručovat balíček...“

Dovolená se již nedá zrušit a na nákup jít, nemá cenu, když už jsou všechny slevy marné. Ano, existuje možnost, jak to dělám já: Jedu do práce, a když mi řidič zavolá, že je před barákem, odpovím, že jsem v práci a ať to nechá někde na výdejním místě. Ono totiž u některých obchodů nelze jinak, než ‚balík do ruky‘. Když to lze, volím ‚balík na výdejní místo‘. A samozřejmě upřednostňuji platbu dobírkou, neboť s platbou předem (on-line) mám blbě

zkušenosti. No nic, pojďme dál. Toto byla pouze přehra k pokročilejšímu obchodování.

Příběh č. 2 - Bundy pro klouček

Kukuřice je přezdívka a je to bejvalka mého souseda Pipíka. (To víte, zdravý životní styl. Ale ví, že ji takto přezdíváme a směje se tomu). Tak tato Kukuřice objednala přes internet dvě bundy synkovi, ale když dorazily, zjistila, že jsou malé. Holt klouček roste a loňská čísla jsou již neplatná. Jó, rodičové si nechtějí přiznat, že děti rostou. Jala se tedy bundy vrátit a že zakoupí větší. Přišla jí zpráva, že jí peníze budou vráceny do třiceti dnů. Zatím to vypadá velmi pohodově. Že jo? Moji milí čtenáři. Ale, kdyby v tom nebyl žádný háček, neměl bych o čem psát. Teprve teď to začne!

Větší bundy dorazily do PPL boxu a Kukuřice kontaktovala Pipíka (to je ten soused, a hlavně kamarád a taky její bejvalej). „Pepo, vyzvedneš ty bundy pro Eliáše? A Zaplatíš to? Já ti to vrátím, až mi přijdou ty peníze, jak jsem vracela ty malé bundy.“ Pipík tedy souhlasil. Kukuřice mu přeposlala SMS s informacemi pro vyzvednutí balíku z PPL boxu.

Pipík je tak trochu salámista a k boxu dorazil až v poslední den, kdy bylo možno balík vyzvednout. Ale provedl platbu on-line. Prostě poslal z banky peníze z telefonu. Co je ale důležité: dorazil k boxu v 15:30. Jenže vyzvednutí balíku bylo možné jen do 12:00. Takže zapláceno a nevyzvednuto. Po nějakých těch telefonátech je

výsledek takový: Peníze Pipíkovi vrátí do 7 dnů a bundy byly znovu objednány po dohodě s obchodem. Zase to vypadá docela v pohodě, že jo? Ba né, to bych nebyl HyPulík, abych pro Vás neměl ještě další překvápko. V tuto chvíli je Pipík cca -2000,- Kč.

Uběhl nějaký ten den a Kukuřice zase volá Pipíkovi. Nevyzvedneš, nezaplatíš a poslala SMS s patřičnými údaji. Bejvalej zase souhlasil. Krom salámisty je taky takovej hodnej kluk,

Z telefonu zaplatil částku uvedenou v SMS zprávě a okamžitě vyrazil k PPL boxu, aby to zase neprošvihl. Zadal kód a ‚cvak‘, otevřela se dvířka. No, spíš dveře. Ze vzniklé díry na Pipíka čučela hranatá bedna. Zamyslel se: „Dvě bundy a taková krabice? No nic, když už jsem to zaplatil, tak to vezmu.“ Začal tedy bednu tahat z toho boxu. „Sakra, to je nějaký těžký, co to je?“ Nechápal, ale dovezl bednu ke Kukuřici. Kukuřice zbledla. „Jé, Pepo, já jsem si fakt myslela, že už to jsou ty bundy. Tohle jsou dvě fritézy. Jedna pro mamku a ta druhá pro

mne s Eliškem. Já ti to zaplatím.“ Teď už je Pipík cca -4000,- Kč.

Druhý den se přihodil další telefonát: „Pepo, konečně přišly ty bundy. Ověřila jsem to, fakt to jsou ty bundy. Vyzvedneš je a zaplatíš?“ Pipík je krom salámisty a hodného kluka velmi ochotný říkat ano, místo ne. Navíc není žádný milionář, a tak se skřípěním zubů zase zaplatil a vyzvednul měkké dárky pod stromeček. V tuto chvíli je Pipík již na téměř -6000,- Kč. Ten večer přišel ke mně a celý příběh mi vyprávěl. Já jsem se mu chechtal. Ale nalil jsem mu kořalku a pivo na zklidnění. Celé vyprávění zakončil: „Hynku, nemohl bys mi půjčit dvojku? Já mám na účtu 130 korun. Já ti to vrátím, až mi to vrátěj. Kukuřice mi zaplatí ty fritézy a synkovi ty bundy prostě zaplatím já.“

Je to kamarád, a tak jsem mu ty dva tisíce poslal. Bylo mi ho i líto. On je s Kukuřicí stále v pohodě, ale bůčku se nevzdá.

Pokrok nezasladíš

Je tomu drahně roků, co se nám stávalo, že jsme po telefonu chtěli od nějaké společnosti informace, a tak jsme zavolali na nějaké to číslo a ozvalo se: „Dobrý den, dovolali jste se tam a tam. Pokud chcete reklamovat zboží, stiskněte jedničku, pokud chcete objednávku zrušit, stiskněte dvojku. Pokud chcete spojit s operátorem stiskněte křížek.“ Nějak tak jsme si všichni zvykli čekat na pokyn pro spojení s operátorem.

Kdo by chtěl procházet to zdouhavé menu nabídek, tiskáním dvojek, čtyřek a všeho toho, až se stejně po drahých minutách stisků dostanete

k tomu operátorovi. Ale v tu chvíli se ozve nudný hlas: „Všichni naši operátoři

jsou právě zaměstnání jinými zákazníky. Zavolejte později. Poprvé to i cholerik jakž takž ustojí. Ale po třech hodinách snahy dopídit se výsledku, i klidás jako já tančí na rozšlapaném torzu ubohého telefonu. Reklamaci vzdáte, a to je účel celého toho systému. Jenže doba jde dál a ‚stiskněte jedničku‘ už je minulostí. No nic, pojďme dál. Toto byla pouze přehra k pokročilejšímu obchodování.

Příběh č. 3 - Souboj s Bohem ,AI‘

Česká zkratka je ‚UI‘, tedy umělá inteligence. Ano, uznávám, v mnohém je UI užitečná. Ale jsou obory, kdy je to spíš k pláči, zlosti a ani si nechci představit, jak naši potomci budou jen pitomci. Kam to dojde? Budeme jejími otroky? To nechám na každém z vás. Každý člověk na to může mít svůj názor. Nebudu se tím zabývat, jen vás chci pobavit mou zkušeností.

Začalo to rozhovorem se sousedkou v létě na zahradě, kdy mi tvrdila, že ten daný obchod je naprosto spolehlivý. Že tam nakupuje již dlouho. Tady dodám, že obchodům, které umožňují platbu pouze on-line (tedy prozrad číslo platební karty a my si to strhnem), nepoužívám. On-line platím pouze dálniční známku, kde předpokládám, když to platím vlastně státu, že krást nebude.

A tak jsem to zkusil. Objednal jsem nějaké blbůstky pro vnoučky a řekl si - risk je risk. Maximálně zase změním platební kartu, jako minule. S nejistotou jsem se jal zaplatit on-line a kupodivu mi na telefon přišlo od banky ověření platby. Zajásal jsem, to byla novinka a kódem to tedy potvrdil. Pak začaly chodit mejly, že je zboží v přepravě a já nabýval optimismu.

Nakonec jsem dostal mejl od přepravce, že zítra obdržím SMS, ve kterém boxu si mohu balík

vyzvednout a taky, že si mohu balík vyzvednout kódem anebo pomocí jejich aplikace. Tak jsem si ji chrabře nainstaloval do telefonu a čekal, co se bude dít. Zatím vše běželo jak na drátu a opravdu druhý den očekávaná SMS a taky mejl s kódem pro vyzvednutí. Ale v aplikaci v telefonu nic. Prázdná černota. „No nic, mám kód! Co se může stát?“ To jsem v té radosti netušil... Člověk by se neměl radovat, dokud ten balík nedrží v ruce.

Hned z práce jsem se vydal k danému boxu. Zadám kód a čekám, že se otevrou dvířka. Prdlačky. „pipip-píp“ a na displeji: „Kód je neplatný“. „Dobře, blbě vidím, tak to zkusím znovu.“ Říkám si v duchu. „pipip-píp“, „Kód je neplatný“, a to už jsem ta čísla dvakrát kontroloval. A ani potřetí. Sedl jsem do auta a napadlo mne, že jsem zase přišel o peníze. Ale tentokrát jsem věděl, že můžu zavolat na českou firmu dodavatele a že si na ně najdu číslo! Hned doma jsem si to číslo našel a začal volat.

Uje lady: UI

Předesílám, že vulgarismy, které si přečtete v této povídce, vůbec neodpovídají slovníku, jež byl mnou použit v daném rozhovoru. Za prvé je nelze veřejně prezentovat a za druhé by se rděla má černá klávesnice, kdyby měla něco takového napsat. Ale vyzývám vaši představivost a třeba ‚pokakaná‘ si volně přeložíte jako ‚zasr...‘, nebo ‚zkažená‘ logicky pojmenujete ‚zkur...‘ Omlouvám se. Jsem klidný a smířlivý člověk. Ale i takový občas vybouchne a pak ta slova, co téměř nepoužívám, sama z toho hrdla letí do světa a už je nejde zastavit. Soused Pipík se mě asi o hodinu později ptal, co se stalo, slyšel mě přes zeď, asi jsem byl i hodně hlasitý. „Rozhovor s UI,“ odpověděl jsem chladně. „Aha...“ a bylo jasno.

„Dobry den, jsem Roman,“ ozval se mi v telefonu takový unylý mužský hlas. „Co pro vás můžeme udělat? Řekněte nám do telefonu: jste příjemce zásilky? chcete zaslat zásilku? ...“ Než jsem pochopil, já, zvyklý na stisknutí dvojky, že to mám říct do telefonu, trvalo to pár sekund. „Příjemce zásilky,“ oznámil jsem. Umělohmotný chlapík uprostřed slova pochopil a oznámil stejně hnusně, že mě přepojuje.

„Dobry den, jsem Adéla, jaký problém máte se zásilkou?“ Každý člověk má ve zvyku pozdravit a svěřit po telefonu, jak na tom je. „Dobry den Adélko, šel jsem si vyzvednout balík do boxu, ale kód nefungoval. Třikrát jsem to zkoušel.“ Zatím rozhovor vypadal, že mluvím s unuděnou telefonistkou. A dokonce zatím chápala a odpověděla: „Řekněte mi kód vaší zásilky.“ „Moment, hledám, chvilku strpení...“ „Nerozuměla jsem vašemu zadání, opakujte!“ V tu chvíli mi došlo, že mluvím s bity a bajty. „Hele, čekej. Hledám!“ „Nerozumím vašemu zadání, opakujte, diktujte po číslicích.“ „Jó, už to mám!“ zvolal jsem vítězoslavně. „Nerozumím vašemu zadání, opakujte, diktujte po číslicích.“ „Neštví mě, krávo blbá, 645, já sorry, po číslicích 6,4...“ „Nerozumím...“ Je tedy fakt, že se mnou měla holka trpělivost. Ale tak je naprogramovaná. Zkusil jsem to znovu a říkám: „Znovu a správně: 6, 4, 4, já se spletl, mohu znovu?“ A zase se ozvalo: „Nerozumím...“ A to už mnou cloumalo něco rozbít. Třeba UI, ale nevím, kde bydlí.

Výsledkem je, že jsem na tu zatrolenou vychrlil spršku hodnotných slov. Od lehkých ženštin, přes pokakaný umělohmotný hlasy. Bylo toho hodně. Ale telefonem jsem nakonec fláknul o stůl.

Dal jsem si 2 panáky a neustále chrlil slova, co se cizinci přistěhovalci naučí jako první. Dvě minuty, a to číslo mi volalo zpátky. „Co to je?!“ ptala se má zvědavost. Přijal jsem hovor. „Dobry den, jak jste byl spokojen s našimi službami?“ Zazněl ten první unylý mužský a umělohmotný hlas. Já jsem již pochopil, UI, „Já ti dám ty vepřilésní a pokakaný úičko.“ Nadechl jsem se: „Jdi do pr... Kakánek jsem nevyřídil. Spokojenej? Lehká děva NÉÉÉ!!! Přišel jsem o prachy, protože to z toho boxu nejde vydolovat!!!“ A takhle jsem na UI křičel sprostoty tak minutu a fakt jsem vyčerpал celý slovník u mne zakázaných slov. Odmlčel jsem se. Došel mi dech. „Chcete spojit s operátorem?“ ozval se unylý blb. „No jasně, že chci!!! Debile!!!“ „Čekejte.“ A pak píp, píp...

„Dobry večer, jsem Lucie Novotná, co pro Vás mohu udělat?“ „Jste živá?“ ptal jsem se s nejistotou. „Ano, jsem Lucka, a vy?“ „Hynek. Můžu si vás odzkoušet?“ „Zkuste to.“ „XB 58 23 LK. Co vám to říká?“ a ona se zasmála a řekla, že neví. Neví!!! Neřekla, že nerozumí zadání. Paráda!!! Živá ženská na telefonu a já si jel za deset minut pro balík. Prostě lidské slovo, a dokonce ten balík přišel. Nádherná situace.

Tak moji milí čtenáři, až se potkáte s UI a budou mít blbě otázky, znám fintu, co mi prozradila ta živá Lucka: „Řekněte, přepojit na operátora.“ A je to. Vidíte, celý život se člověk učí.

Tak hezký Nový rok a zase příště na přečtenou. Váš HyPulík

